

571 Jo joutui armas aika

1. Jo jou - tui ar - mas ai - ka ja su - vi su - loi - nen. Kau -
niis - ti jo - ka paik - kaa ko - ris - taa kuk - ka - nen. Nyt siu - na - us - taan

suo - pi taas läm - pö au - rin - gon, se luon - non uu - deks luo - pi, sen kut - suu e - lo - hon.

2. Taas niityt vihannoivat
ja laiho laaksossa.
Puut metsän huminoivat
taas lehtiverhossa.
Se meille muistuttaapi
hyvyyttä, Jumala,
ihmeitä julistaapi
se vuosi vuodelta.

3. Taas linnut laulujansa
visertää kauniisti.
Myös eikö Herran kansa
Luojaansa kiittäisi!
Mun sieluni, sä liität
myös äänes kuorohon
ja armon Herraa kiitä,
kun laupias hän on.

4. Oi Jeesus Kristus jalo
ja kirkas paisteemme,
sä sydäntemme valo,
ain asu luonamme.
Sun rakkautes liekki
sytytä rintaamme,
luo meihin uusi mieli,
pois poista murheemme.

5. Ei vertaistasi sulle,
sä lilja Saaronin.
Suo armos lahjat mulle
ja kaste Siionin.
Kun Henkes virvoituksen
vain sielu saanut on,
keväisen kaunistuksen
se saa kuin Libanon.

6. Maan, meren anna kantaa
runsaasti lahjojas,
tarpeemme meille antaa
sun siunauksestas.
Suo suloisuutta maistaa
myös sielun sanassas,
ain armos sille paistaa,
niin on se autuas.